

РЕШЕНИЕ

№ 2416

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 20.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **10386** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/ и чл.166 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 32/27.09.2021г., издаден от директора на Б. дирекция "И. район", с който на жалбоподателя е установено публично държавно вземане за такси за водовземане от повърхностни води - язовир "Б.", изграден на река К., в землището на [населено място] и [населено място], [община], област П., за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2019г. в размер на 4475,39 лв. главница, и законната лихва за периода 16.02.2020г. – 27.09.2021г. в размер на 733,53,85лв.

С жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, поради неспазване изискванията за форма, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Твърди се, че актът не е мотивиран, че представител на дружеството не е поканен да присъства на съответните проверки и не е запознат с констатациите в тях и не ги е подписал, поради което е нарушено правото на защита.Иска се съдът да отмени оспорения АУПДВ.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от упълномощен представител, с уточнението, че не се оспорва определеното с АУПДВ количество воден обем, тъй като съответства на посоченото от жалбоподателя в подадената декларация, както и че

не се оспорват размерите на главницата и на лихвата, определени с оспорения акт. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - директорът на Б. дирекция "И. район" [населено място] чрез упълномощен представител оспорва жалбата като неправилна и необоснована. Моли оспорения акт да бъде потвърден като правилен и законосъобразен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Дружеството [фирма] е било титуляр на Разрешително за водовземане от повърхностен воден обект - язовир "Б.", изграден на р. К., № 1146/04.12.2006г., изтекло на 31.12.2010г. С решение № РР-1004 от 29.07.2010г. на директора на Б. дирекция за управление на водите в И. район с център П. срокът на действие е продължен с шест години, считано до 31.12.2010г., тоест до 31.12.2016г.

За периода от 01.01.2019г. - 31.12.2019г. дружеството жалбоподател подадо декларация по чл.194б от ЗВ на 31.01.2020г., в която е посочено как се определя процесната такса за водовземане – при единичен размер на таксата по чл.12 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, обн. ДВ, бр.2/2017г. в сила от 01.01.2017г. - 0,0013 лв./куб.м.; отнет годишен воден обем от 2648160 куб.м., изчислен по измервателно устройство - водомерна рейка, без разрешено количество.

На 26.10.2020г. била извършена проверка от ответника във връзка с представената информация по декларацията, за което е съставен констативен протокол № ПВЗ-155. В него е посочено, че към датата на проверката разрешителното за водовземане е с изтекъл срок на действие, поради което водовземането от повърхностни води с цел "Напояване" се осъществява на основание §9 от ПЗР на Закона за водите /ЗВ/. Таксата за изетото водно количество от жалбоподателя за периода 01.01.2019г. -31.12.2019г. е изчислена съгласно чл.12, ал.2 от Тарифа за "Обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури" при единичен размер на таксата 0,0013 лв./куб.м. и съгласно чл.11, ал.1 от същата тарифа таксата е определена по формула при коректно попълнени от жалбоподателя данни в декларацията, и е в размер на 4475,39 лв.

С уведомително писмо изх. № ПО-02-511/23.12.2020г., получено на 29.12.2020г., дружеството-жалбоподател е поканено да заплати доброволно дължимата такса за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2020г., изчислена на базата на декларация по чл.194б от ЗВ и на основание §9, пр.2 от ПЗР на ЗВ в размер на 4475,39 лв. /главница/, върху която следва да се начисли и дължимата лихва за периода на забава. В определения 14-ет дневен срок дължимата такса, посочена в Поканата за доброволно изпълнение не е внесена.

С писмо изх. № ПО-02-511 от 28.04.2021г., жалбоподателят е уведомен, че започва производство за установяване на публично държавно вземане за дължимата такса за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2019г. на основание §9, пр.2 от ПЗР на ЗВ. Посочено е, че производството ще приключи с издаване на АУПДВ. Писмото е получено на 05.05.2021г.

С Акт за установяване на публично държавно вземане № 32/27.09.2021г. на директора на Б. дирекция „И. район“, е установено, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си по чл.194 от ЗВ да заплати дължимата такса за водовземане от

повърхностни води на основание чл.194, ал.1, т.1, буква „а“ от ЗВ за периода 01.01.2019г. – 31.12.2019г. в размер на 4475,39 лв., и лихва върху същата за периода от 16.02.2020г. до 27.09.2021г. в размер на 733,53лв.

Актът за установяване на публично държавно вземане е връчен на жалбоподателя на 29.09.2021г.. Жалбата е подадена на 13.10.2021г.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на оспорения акт, в законоустановения срок и срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

АУПДВ е издаден от компетентен орган, предвид разпоредбата на чл.195б, ал.1 във връзка с чл.152 от ЗВ, в предвидената писмена форма, съгласно изискванията по чл.59, ал.2 от АПК. Актът е мотивиран, тъй като са посочени фактически и правни основания за издаването му. Изрично е цитиран констативния протокол за извършената проверка. Правото на защита не е нарушено.

Административният орган е изпратил покана за доброволно изпълнение на задължението за плащане на таксата за водовземане, която съдържа предупреждение, че при неизпълнение ще последва издаване на акт за установяване на публично държавно вземане. Спазени са правилата на чл.26 от АПК и на дружеството-жалбоподател е било гарантирано правото на защита в пълен обем. Имало е възможност да направи исканията и възраженията си и да представи доказателства.

Процесният акт е издаден въз основа на представена от дружеството декларация по чл.194б от ЗВ за периода, поканата за доброволно изпълнение и констативен протокол от проверка за изпълнение на задълженията.

В съответствие с разпоредбата на чл.194б, ал.3 от ЗВ ответникът е извършил проверка на информацията в декларацията. Действително представител на жалбоподателя не е присъствал на проверката, но това не е основание за отмяна на оспорения акт. Дружеството е уведомено за констативния протокол с писмо от 23.12.2020г., към което е бил приложен. Писмото е получено на 28.12.2020г. и до издаването на АУПДВ /на 27.09.2021г./ жалбоподателят е имал възможност да уведоми органа за възраженията си и/или да представи доказателства, оборващи констатациите. Констативният протокол не е оспорен и в съдебно заседание. А данните от проверката /отразени в констативния протокол/ съответстват на декларираните от жалбоподателя, който не ги оспорва, макар да му е предоставена възможност да стори това в съдебното производство.

Предвид изложеното неоснователно е възражението, че в административното производство по издаване на оспорения акт са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са основание за незаконосъобразност на акта.

Съгласно чл.194б, ал.1 от ЗВ ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и съдържащ данните, съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се определят таксите. Дружеството-жалбоподател е подало към ответника декларация. Съдът констатира, че посочените количества в декларацията са идентични със стойностите,

установени като задължение с процесния АУПДВ. Писмени доказателства, установяващи плащане на процесните задължения не са представени.

Поради липса на водомерни устройства за реално изразходваното количество водни маси жалбоподателят е ползвал водомерна рейка. Рейката е специфичен начин за отчитане на изразходваното количество вода, чрез стъпаловидно разположени на стената елементи, посредством които се определят котите на водното ниво, но това не са регламентирани от закона измервателни устройства.

Съгласно чл.194, ал.1, т.1, б."а" от ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса за водовземане от повърхностни води, а съгласно чл.194, ал.2 от ЗВ таксата по ал.1, т.1 се определя на база отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл.117а, тоест Наредбата за нормите на водопотребление, приета с ПМС № 371 от 22.12.2016г., обн. в ДВ, бр. 103 от 27.12.2016г., в сила от 27.12.2016г. Разпоредбата на чл.194, ал.6 от ЗВ указва, че размерът на таксите от вида на процесната, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане, се определя с тарифа на Министерския съвет. В случая към 2017г. е била в сила Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №383 от 29.12.2016г., обн., ДВ, бр. 2 от 6.01.2017г., в сила от 01.01.2017г. /Тарифата/..

Съгласно §9 от ПЗР на ЗВ когато използването на водите се осъществява на основата на издадени разрешителни или без основание, лицето, използващо водите, дължи заплащане на таксите, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му. В случая, тъй като срокът на разрешителното е изтекъл през 2016г., през процесната 2019г. водите са използвани без основание /т.е. без издадено или подновено разрешително/, но съгласно цитирания параграф жалбоподателят следва да заплати предвидените в закона такси.

Размерът на таксата /главница/ е определен правилно, съгласно посочената в констативния протокол формула и показатели, посочени от дружеството жалбоподател в декларацията, и потвърдени от ответника при извършване на проверката, за която е съставен констативния протокол. Размерът на таксата и размерът на лихвата не се оспорват от жалбоподателя и се потвърждават със събраните доказателства.

От изложеното следва, че задълженията на дружеството са определени в съответствие с декларираното количество от ползвателя на база на нормативно установено тарифна такса. Оспореният акт е издаден в съответствие с материалния закон. Жалбата е неоснователна.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

Искането на жалбоподателя за разноси е неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], против Акт за установяване на публично държавно вземане № 32/27.09.2021г., издаден от директора на Б. дирекция "И. район", с адрес в

[населено място], като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] да заплати на Б. дирекция "И. район", с адрес в [населено място], сумата 100,00 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, пред Върховния административен съд на Република България, в четиринадесет дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: